

2. Indførelse af en ny censurafgørelse, hvorefter film, som tillades for alle, kan frarådes for børn under 7 år.
3. Forbedring af averteringen af filmcensurens afgørelser om børns adgang til forestillinger.
4. Ophævelse af censurafgifterne.

For detaljerne vedrørende disse forslag vil der blive redegjort i bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser. De økonomiske og administrative konsekvenser er belyst i det medfølgende bilag.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1.

Da loven om filmcensur blev vedtaget i 1969 var overførelse af film til videobånd, -plader m. v. og indspilning af originale programmer på video med henblik på almindelig distribution og salg endnu ikke aktuel. Idag er det imidlertid muligt offentligt at forevise »videogrammer« på en måde, der svarer til biografforevisning af film, og sådan forevisning forekommer faktisk.

Ministeriet har da også haft det spørgsmål forelagt til afgørelse, om videogrammer inden offentlig forevisning skal censureres ligesom film i henhold til loven. Ministeriet har besvaret dette spørgsmål bekræftende under hensyn til, at der er tale om en billedforevisning, der ganske svarer til biografforevisning af film.

Det foreslås for at gøre retstilstanden klar udtrykkeligt at fastslå, at loven også dækker videogrammer.

Til nr. 2.

For tiden er lovens ordning således, at børn under 16 år ikke har adgang til en offentlig filmforevisning, med mindre filmen er godkendt af Statens Filmcensur. En filmudlejer har ikke pligt til at indsende en film til censur, hvis den ikke ønskes vist for personer under 16 år. Men det skal i annoncer og ved opslag i biografen oplyses, at kun personer over 16 år har adgang, også når dette skyldes udlejerens egen beslutning og ikke censurens afgørelse.

Hvis en film indsendes til censur, kan afgørelsen gå ud på, at adgang er tilladt for *alle*, at adgang er tilladt for personer over *12 år*, eller at adgang er tilladt for personer over *16 år*.

Som censurens praksis har udviklet sig, kan det ske, at en film forbydes for børn under 12 år, skønt det er aldersgruppen under *7 år*, som filmen

findes uegnet for. Man kan endda komme ud for, at censuren af hensyn til forskolebørnene forbyder adgang for alle under 12 år, til trods for, at filmen måske ligefrem ville være særlig velegnet for børn fra 7 år og opefter. Dette moment var fremme i den offentlige debat, der i dec. 1978 blev fort om 12 års grænsen vedr. den svenske film »Brodrene Løvehjerte« over en bog af Astrid Lindgren.

Det forholder sig således, at børnene i en alder, hvor de endnu ikke går i skole, anses for gennemgående at være ude af stand til at bearbejde adskillige filmindtryk, som normalt ikke volder skolesøgende børn problemer. Den alder, hvori børn sædvanligvis begynder skolen, har derfor betydning i forbindelse med filmcensurens arbejde.

Dette er baggrunden for, at censorerne har foreslået ministeriet, at der søges indført en ny aldersgrænse ved 7 år. Ministeriet er af den opfattelse, at en ny absolut aldersgrænse af samme art, som de to, der allerede findes, vil medføre uforholdsmæssige ulemper, idet man for at åbne adgang først og fremmest for de 7- til 11-årige vil komme til at pålægge biograferne forøget kontrolarbejde, og det uanset at netop de mindste børns biografbesøg normalt vil kræve hjemmets aktive medvirken. Man tør vel tro, at det hører til de sjældne undtagelser, at børn under 7 år har mulighed for at overvære biografforestillinger, uden at det foregår sammen med forældre eller andre ansvarlige voksne, eller at forældrene i hvert fald har taget stilling til, om filmen må formodes at være egnet for små børn.

Det skønnes derfor tilstrækkeligt, som det foreslås, at indføre en ny mulighed for censurafgørelse, der går ud på, at en film tillades for alle med den tilføjelse, at Statens Filmcensur fraråder forældre at lade børn under 7 år få lov at se den. På denne måde skulle man kunne opnå, at der sker en forøgelse af udbudet af film for børn og dermed også en udvidelse af biografernes publikum, uden at hensynet til de endnu ikke skolesøgende børns større modtagelighed for visse indtryk – særlig skræmmende oplevelser – reelt tilsidesættes.

Til nr. 3 og 4.

Erfaringerne viser, at der – tilsigtet eller utilsigtet – sker en del tilsidesættelser af de gældende bestemmelser om pligten til, dels ved opslag i biografen, dels ved annonceringen i presse og på plakater, at oplyse publikum om censurens afgørelse om adgangen til en film. Det normale er dog naturligvis, at bestemmelserne efterleves, men den måde, hvorpå oplysningerne udformes i annoncer-